

El país on les ombres votaven

Al país de Solplè, les persones no votaven. Ho feien les seves ombres.

Cada quatre anys, tothom anava a la plaça al migdia. Les ombres, curtes i ben definides, aixecaven una mà fosca per escollir ponts, escoles, impostos i governants.

—Les ombres són més assenyades —deien els ministres—. No s'emocionen i sempre van enganxades als fets.

La Bruna no n'estava convençuda. La seva ombra es comportava de manera estranya: quan ella volia aixecar la mà, l'ombra l'amagava darrere l'esquena. Quan ella volia callar, l'ombra gesticulava com una actriu.

El dia de les votacions, la Bruna va conèixer en Nil, un nen que vivia al carrer més ombrívol del país. Com que el sol no arribava mai a casa seva, la seva família gairebé no projectava ombra.

—Vol dir que vosaltres no voteu? —va preguntar.

—Diuen que sense ombra no hi ha opinió completa —va respondre en Nil.

La Bruna va mirar la plaça. Les persones altes tenien ombres més llargues al matí. Les que ocupaven els balcons projectaven ombres damunt les altres. Els venedors de fanals cobraven fortunes a qui volia una ombra més visible.

Aquell sistema no era tan assenyat com semblava.

La Bruna va portar en Nil a la plaça i va encendre un fanal darrere seu. Una ombra enorme va aparèixer a la paret del palau.

—Ara la seva opinió val més? —va preguntar.

Els ministres es van posar nerviosos.

—Això és una ombra artificial.

—Totes depenen d'una llum i d'un lloc —va respondre la Bruna.

La gent va començar a observar. Una dona es va moure dos passos i la seva ombra va doblar la mida. Un home es va posar sota un arbre i la seva va desaparèixer. Les ombres no mentien, però tampoc explicaven tota la veritat.

—Què proposeu? —va preguntar la presidenta del Consell.

La Bruna i en Nil havien preparat una idea. Primer, cadascú parlaria amb la seva pròpia veu. Després hi hauria temps per escoltar les conseqüències de cada decisió. Finalment, votarien les persones, no la mida ni la forma de les seves ombres.

El primer debat va ser un desastre. Tothom parlava alhora. Algú va confondre opinar amb cridar. Un altre va prometre una font de xocolata a cada cantonada.

—Les ombres no feien aquestes coses —va sospirar un ministre.

—No —va dir en Nil—, però tampoc podien aprendre a fer-ho millor.

Van establir torns, van demanar dades i van reservar una cadira per a qui encara no havia pogut parlar. A poc a poc, les converses van millorar.

Les ombres no van desaparèixer. Continuaven acompanyant les persones i recordant-los que tota decisió té una part que no sempre veiem.

Però a Solplè ja ningú no deia que una ombra fos una veu.